RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

nr. 129.436 van 18 maart 2004
in de zaak A. 101.342/XIV-2450.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat P. VANAGT,
kantoor houdende te 3600 GENK,
Bochtlaan 12/8

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Turkse nationaliteit, op 19 december 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 4 oktober 2000 tot weigering van visum;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 25 november 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 januari 2004;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. SCHOOFS, die loco advocaat P. VANAGT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het andersluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij op 30 augustus 2000 bij de Belgische ambassade in Istanboel, Turkije, een visumaanvraag indient op basis van gezinshereniging; dat op 18 september 2001 de verzoekende partij door de commissie voor Regularisatie wordt gehoord; dat de minister van Binnenlandse Zaken van 4 oktober 2000 beslist tot weigering van visum; dat dit de thans bestreden beslissing is, die luidt als volgt:

> "Betreft: visum 'gezinshereniging' Olkun Ozkaya Fahriye **/** 12/03/45
> Beslissing: weigering van het visum
> Motief: Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; zij legt geen bewijsstukken voor van verwantschap met haar zoon in België en bewijsstukken waaruit blijkt dat zij ten laste is van haar zoon in België.";

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel de schending aanvoert van de motiveringsplicht, doordat de bestreden beslissing overweegt dat er in hoofde van de verzoekende partij onvoldoende bewijs van verwantschap zou zijn, terwijl "aan de hand van een uittreksel van de bevolkingsregisters immers duidelijk blijkt dat de verzoekende partij de moeder is van de heer XXX, geboren te Badoeynhousen (Duitsland) op 23.1.74"; dat de verzoekende partij in een tweede middel aanvoert dat de verwerende partij een beoordelingsfout heeft gemaakt bij de studie van het administratief dossier en "dat de zoon van verzoekster, XXX, op 23.11.99 bovendien reeds een verbintenis tot tenlasteneming aanging";

2.2. Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord stelt dat het eerste middel faalt naar recht, aangezien de formele motiveringsplicht "geen verband houdt met de inhoudelijke of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven" en dat het tweede middel niet ontvankelijk is, omdat het niet aanduidt welke rechtsregel is geschonden;

2.3. Overwegende dat de verzoekende partij er in de memorie van wederantwoord het volgende aan toevoegt:

> "M. b.t. het middel van de schending van de motiveringsplicht door de overheid stelt verwerende partij dat er slechts een formele motiveringsplicht zou zijn waaraan zij zou voldaan hebben, terwijl de inhoud van de motivering volgens verwerende partij geen belang zou hebben.
> Dit gaat uiteraard niet op: indien de overheid de plicht heeft om te motiveren dient deze motivering uiteraard te stroken met de werkelijkheid en mag deze toch niet tegen de bewijsstukken ingaan.

Zoniet heeft de motiveringsplicht uiteraard geen enkele zin en zou schending van de motiveringsplicht nooit meer kunnen opgeworpen worden terwijl de overheid als motivering telkens eender wat zou kunnen stellen.

M. b.t. het tweede middel waar eisende partij stelt dat de overheid een beoordelingsfout gemaakt heeft door te stellen dat er geen band van verwantschap zou zijn tussen eisende partij en haar zoon en door te stellen dat de zoon geen inkomstenzekerheid zou hebben, niettegenstaande deze vast werk heeft sedert 1998 en een woning in eigendom heeft in België, heeft de overheid echter wel degelijk de zorgvuldigheidsplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, geschonden.

Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop de beslissing berust, moet de overheid inderdaad de nodige zorgvuldigheid aan de dag leggen en derhalve de feiten correct beoordelen.

Dat eisende partij haar middelen zoals opgeworpen in het inleidende verzoekschrift dan ook handhaaft.";

2.4. Overwegende dat, ofschoon de verzoekende partij het eerste middel steunt op artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat zij de motieven kent doch betwist dat de opgegeven motieven de beslissing kunnen dragen, dat zij met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert; dat nagaan of de motieven pertinent zijn, immers de materiële motiveringsplicht betreft; dat uit de uiteenzetting van het tweede middel blijkt dat de verzoekende partij aanvoert dat verwerende partij de feitelijke gegevens van het dossier fout heeft beoordeeld, wat neerkomt op de schending van de zorgvuldigheidsplicht;

Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij haar visumaanvraag een uittreksel van de bevolkingsregisters en een verbintenis tot tenlasteneming heeft gevoegd; dat in de bestreden beslissing niet deugdelijk wordt gemotiveerd waarom deze documenten niet aantonen dat er een verwantschapband bestaat tussen de verzoekende partij en haar zoon en dat er een verbintenis tot tenlasteneming is aangegaan; dat de middelen in die mate gegrond zijn;

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 4 oktober 2000 tot weigering van visum.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achttien maart tweeduizend en vier, door :

de HH.	C. ADAMS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	M. MILOJKOWIC,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

M. MILOJKOWIC. **C. ADAMS.**